

SYÖKSY- VIRTAUS

Maria
Adolfsson

DOGGERLAND

TAMMI

DOGGERLAND-SARJASSA ILMESTYNYT:

Harha-askel (2018, suom. 2019)

Myrskyvaroitus (2019, suom. 2019)

Meren ja pirun välissä (2020, suom. 2020)

Juokse tai kuole (2021, suom. 2021)

Syöksyvirtaus (2022, suom. 2022)

Maria Adolfsson

SYÖKSY- VIRTAUS

Suomentanut
Terhi Vartia

TAMMI
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos *Fallvind* ilmestyi 2022.

Copyright © Maria Adolfsson, 2022

First published by Wahlström & Widstrand, Stockholm, Sweden.

Published in the Finnish language by arrangement with Bonnier Rights,
Stockholm, Sweden.

Suomenkielinen laitos © Terhi Vartia ja Tammi 2022

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-4329-0

On monta syytä iloon
– suruun monta monituista

DOGGERILAINEN SANANLASKU

Prologi

– Älkää nyt viitsikö, kellohan on vasta...

Nuorimies vaikenee, kun muut lähtevät kohti ovea. Ei hän itse asiassa edes tiedä mitä kello on eikä jaksa katsoa.

Minkä sille voi, jos kavereiden juhlakunto ei pitempään kestä. Sitä paitsi viimeisin tequilashotti tuntuu jääneen puolitiehen ja pyrkii nyt ylös.

Hän ottaa ärsyyntyneenä yhden puolityhjistä kaljatuopeista ja kumooa sen kahdella kulauksella, jotta kuvotus menisi ohi. Se toimii. Tupakanhimo iskee heti kun maha on rauhoittunut, ja hän vilkaisee kannelle johtavaa ovea. Rännän sekaista vettä valuu hiljalleen pitkin ikkunalasiasia. Viimeksi tupakalla käydessään hän tumppassi jo puolivälissä.

Hän röyhtäisee.

Baari alkaa olla jo lähes tyhjä. Vain pariskunta halailemassa baaritiskin vieressä ja yksinäinen mies syrjempänä olevassa pöydässä. Joka on tuijotellut häntä koko illan.

Eli joku helvetin homo tietty. Ja kuvittelee varmaan, että nyt olisi hyvä tilaisuus iskeä kun muut ovat lähteneet. Siitä voisikin tulla hauskaa. Kukaan ei tulisi valittamaan jos hän vetäisi mokomaa hinttiä oikein kunnolla turpaan.

Jos siis jaksaisi.

Hän katselee pettyneenä tyhjiä tuoleja pöydän ympärillä.
Heitä oli sentään viisi, mutta nyt jäljellä ei ole kuin hän.
Joka ainoana jaksoi loppuun saakka, näytti mistä kana pissii.
Joka ainoana on valmis kuolemaan saappaat jalassa.

Helvetin nössöt.

Hän kaivaa tupakka-askin povarista ja nousee.

Päässä pyörii.

Pakko myöntää, ettei se ainakaan merenkäynnistä voi johtua, sillä on aivan tyyntä. Okei, ehkä hänenkin olisi aika luovuttaa ja mennä hyttiin koisimaan muutamaksi tunniksi. Maihinnousu Harwichissa tuskin innostaa.

Mutta se on vasta huomenna, ja silloin he totisesti juhlistivat. Koko paluumatkan Dunkeriin. Oikein kunnan kinkerit. Kaksikymppisten kunniaksi.

Eli nukkumaan, mutta vielä yksi tupakka.

Viimeinen.

1

Kello on tuskin puolta viittä ja puisto on lähes tyhjä lukuun ottamatta muutamaa ohikulkijaa, jotka ovat asettuneet poliisin eristysnauhan taakse tuijottamaan uteliaina, mitä lammen rannassa tapahtuu.

Karl Björken sulkee auton oven, nyökkää muutamalle virkapukuiselle kollegalle ja kävelee raskain askelin kohti valkoisiin haalareihin pukeutuneita hahmoja, jotka liikkuvat hitaasti ja järjestelmällisesti vähän kauempana.

Holländarparken. Useimpien mielestä kaupungin kaunein puisto. Tekolampi on vain lyhyen kävelymatkan päässä hänen kotoaan, jos oikaisee pohjoispuolen portin kautta.

Hän tuli tietysti autolla ja ajoi puiston ympäri, mutta sen ansiosta hän ehti paikalle alle puolessa tunnissa siitä, kun oli herännyt puhelinoittoon. Hän näyttää varmasti edelleen vastaheränneeltä, koska tukka on toiselta puolen lytyssä. Ja poskessa todennäköisesti painaumuksia tyynyliinan kurtuista.

Eivät kai ne painaumat näin pitkään näkyneet vielä muutama vuosi sitten?

Jo ennen kuin hän on saanut jalkaansa siniset kenkäsuojukset, jotka yksi teknikoista ojentaa hänelle, hän näkee vilaukselta sen mitä pian on katsottava lähietäisyydeltä. Hän tietää suurin piirtein mitä odottaa, sillä hän on nähnyt vastaavaa aiemminkin.

Eikä siihen silti ikinä totu.

Hän liukastelee kasteisella nurmikolla ja onnistuu pysyttelemään pystyssä samalla kun teknisen osaston päällikkö Sören Larsen hoilottaa mantraansa:

– Eikä sitten kosketa mihinkään.

Tyttö makaa mahallaan tekolammen rannassa. Pää on hartioita myöten sameassa vedessä, ja pitkä vaalea tukka liikehtii väreilevällä pinnalla.

Kauempaa kuuluu iloista vaakuntaa, kun muutama sorsa palaa lammelle ennen kuin kaksi poliisia ehtii hätistämään ne tiehensä.

Kookas hahmo nousee vaivalloisesti toisen polvensa varasta ja toteaa lyhyesti:

– Valmista minun puolestani, eli voitte viedä.

Karl Björken tietää että apua on turha tarjota; vaikka oikeuslääkäri Kneought Brodal on todennäköisesti huomannut, ettei mokoman muovihaalarin vetoketju tällä kertaa ole tahtonut mennä mahan kohdalta kiinni, hän ei todellakaan kaipaa apua pystyyn nousemisessa.

– Kuristettu, hän sanoo. – Keuhkoista tuskin löytyy vettä.

– Entä muuta? kysyy Björken ja katsoo suojapeitteen alta näkyviä paljaita jalkoja.

Toisen jalan alta pilkottaa jotain vaaleanpunaista.

– Mekko oli kiskottu vyötärölle ja alushousut riisuttu, mutta... näinköhän tekijä mahtoi ehtiä. Joudut odottamaan jahka olen ehtinyt vilkaista tarkemmin.

Karl Björken astuu sivummalle, kun ruumis nostetaan mustaan ruumispussiin ja sitten paareille. Hän kääntyy katsoomaan Sören Larsenia ja kohottaa kulmiaan kysyvästi.

– Ilmoittelen parin tunnin päästä, mutta turha odotella liikoja, Larsen vastaa. – Kannattaa varmaan kysellä niiltä jotka soittivat hätänumeroon. Istuvat tuolla.

Brodalilta ja Larsenilta olisi tässä vaiheessa turha yrittää pusertaa enempää tietoa. Karl Björken vilkaisee eristettyä aluetta vielä kerran ja lähtee sitten helpotuksen ja huolen sekaisin tuntein puistosta.

Kaksi parikymppistä poikaa istuu poliisiauton takapenkillä. He näyttävät tuijottavan suoraan eteensä, ja molemmilla on maski kasvoillaan. Karl Björken huokaa.

Heidän ei pitäisi istua samassa autossa, hän ajattelee ärtyneenä. Autossa olevista poliiseista huolimatta he saattavat pystyä viestimään keskenään.

– Viekää pojat eri autoilla asemalle, niin jututan heitä siellä, sanoo hän lyhyesti ratin takana istuvalle poliisille.

Sitten hän menee omaan autoonsa ja pyyhkii väsyneenä otsaansa.

On vasta vuosi siitä, kun Moerbeekin hirviöksi kutsuttu mies piti kaupunkia pelon vallassa. Tällä kertaa media tulee taatusti spekuloimaan sillä, onko tälläkin kertaa vauhdissa sarjamurhaaja, mikä saa ihmiset taas säikähtämään.

Hän sulkee hetkeksi silmänsä mutta avaa ne saman tien,

kun muistaa paljaan jalan alle siististi viikatut vaaleanpunaiset alushousut.

Hänkin on peloissaan.

2

Pissahätä herättää. Kuten yleensä tähän aikaan yöstä. Joten hän toimii kuten tavallisesti eli nousee puoliunissaan varovasti jottei häiritsisi vieressä nukkuvaa miestään.

Hän ei halua sytyttää valoja jotta ei herättäisi miestä, jonka on kovin vaikea nukahtaa uudestaan. Sen sijaan hän hapuilee varpailla tohveleita. Kun ne löytyvät, hän panee ne jalkaan ja nousee.

Silmät tottuvat nopeasti pimeään siinä vähässä valossa, jota huoneeseen pääsee verhojen raosta. Taitaa olla kuumamo, hän ajattelee kääntymättä katsomaan, niin tosiaan, pianhan on täysikuu mikäli hän oikein muistaa. Eli miestä ei tosiaankaan pidä herättää. Tutkijat sanokoot mitä tahtovat, mutta täysikuu vie ihmiseltä sekä järjen että unenlahjat.

Keltainen froteekylpytakki on siinä mihin hän sen laski, mihin joka ilta laskee, vähän huolimattomasti vanhan nojatuolin käsinojalle oven vieressä.

Ei tarvitse ajatella, sillä kaikki on lihasmuistissa. Sama juttu joka aamuyö noin kello kolme. Miehen vuoro koittaa suunnilleen tunnin päästä; niistä ajoista on jo kauan, kun he vielä pystyivät nukkumaan heräämättä läpi yön.

Kaikki on kuten aina.

Paitsi että jotenkin epämääräisesti tuntuu siltä kuin jotakin olisi tapahtumassa. Kuin makuuhuoneen oven takana olisi jotakin tekeillä.

Ja samalla hetkellä kun hän laskee käden ovenkahvalle,

hän käsittää. Silti Eleanor Eiken painaa kahvaa ja avaa oven. Savua tupruttaa huoneeseen.

3

Soittoääni leikkaa syvän viillon unen kerroksiin. Se tunkeutuu pimeyden läpi tajuntaan ja saa käden hapuilemaan melun lähdeettä, sydämen hakkaamaan.

Tähän aikaan ei kukaan soita hyvällä asialla.

Karen Eiken Hornby saa puhelimen käteensä ja toteaa kolme asiaa yhtä aikaa: viereisestä huoneesta kuuluu itkua, Leo nukkuu hänen vierellään tyyny tiukasti korvalla ja puhelimen näytöllä näkyy nimi, jonka hän kaikkein vähiten haluaisi nyt nähdä.

Harry Lampard.

Hän pakottautuu vetämään henkeä ennen kuin vastaa.

- Hei Harry, mitä on sattunut? Onko äidillä kaikki hyvin?
- Minä täällä. Puhelin jäi sisään.

Äidin ääni linjan toisessa päässä saa Karenin huojentumaan niin, että puhelin tärisee korvaa vasten ja huolenaihe vaihtuu.

- Äiti, mitä on sattunut? Onko Harry kunnossa?

Karenin ääni on saanut Leon siirtämään tyynyn sivuun. Nyt hän kömpii sängystä ja katoaa viereiseen huoneeseen, jossa itku vain yltyy.

– Harry on ihan kunnossa, seisoo tässä vieressä, mutta talo... Kuule Karen kun sitä ei varmaan pysty enää pelastamaan.

Taustalta vaimeasti kuuluva sireenien ääni voimistuu, kun Eleanor Eiken vaikenee hetkeksi ennen kuin jatkaa.

– Toinen paloauto tuli nyt. En tiedä mihin meidän pitäisi mennä... Pääsetkö sinä tänne?

Ääni alkaa nyt vasta tärinästä.

Karen on ehtinyt jo nousta, napata nojatuolin ja piirongin väliin pudonneet farkut ja alkaa vetää niitä jalkaan. Hän vilkaisee Leoa, joka on palannut makuuhuoneeseen Selma sylissä. Leo silittää hänen selkäänsä huolestuneen näköisenä. Karen yrittää ilmehtiä rauhoittavasti ja sanoo puhelimeen:

– Ihan rauhassa nyt, äiti. Tulen saman tien.

Eleanor ja Harry seisovat aidan vieressä lähellä tietä. Molemmat aamutakissa ja tohveleissa, harmaa tukka unisessa pörössä. Paljaat sääret hohtavat valkeina yössä tohveleiden ja aamutakin välistä, ja selän asennossa näkyy huoli ja järkytys. Ja ikä.

Kun Karen jarruttaa, kaksi vihreisiin pukeutunutta ensihoitajaa maskit kasvoilla levittää juuri lämpöpeitteitä Eleanorin ja Harryn harteille ja viittoilee suostuttelevasti ambulanssia kohti.

Eleanor heilauttaa kättään torjuvasti eikä Harry Lampard edes käänny vaan tuijottaa letkuja, joilla johdetaan säiliöautosta vettä kohti taloa.

Liekkejä ei enää näy, aamutaivasta vasten kohoaa vain paksu, musta savupatsas.

– Ovatko he loukkaantuneet? kysyy Karen ensihoitajalta, joka harppoo hänen ohitse.

– Eivät ole, ehtivät ilmeisesti ajoissa ulos joten eivät joutuneet hengittämään savuakaan, tai ainakin väittävät niin. Eivätkä suostu lähtemään sairaalaan.

Kuin kaksi varjoa, jotka puristavat aitaa kuin olisivat visusti päättäneet tarrautua kotiin, joka on liekkien voimasta romahtamassa.

Karen lähestyy heitä nopein askelin äitiään tuijottaen.

Missä vaiheessa hän on käynyt noin pieneksi?

– Äiti.

Ääni saa Eleanor Eikenin irrottamaan vastentahtoisesti katseensa savuavasta talosta ja kääntämään päätä. Noen juovittamat kasvot näyttävät kalpeilta kuin kuu, ja kädet puristavat aitaa niin lujasti, että tekee varmasti kipeää kun hän lopulta irrottaa siitä otteensa. Lyhyt, leveäharteinen mies hänen vierellään ei näytä huomanneen Karenin tuloa.

Eleanor Eikenin katse on tyhjä.

Kun Karen sitten halaa häntä, kaikki voima tuntuu katoavan. Karen pitelee hentoa olemusta tukevasti pystyssä, sillittää froteen peittämää selkää ja latelee kaikki lohduttavat ja rauhoittavat sanat mitä muistaa. Hän pakottaa lempeästi Eleanorin kääntämään kasvonsa ja jää itse tuijottamaan, kun yläkerran katto romahtaa.

Suoraan makuuhuoneeseen.

– Ettehän te tänne voi jäädä, Karen sanoo ja laskee käden Harry Lampardin olkapäälle.

Harry hätkähtää ja Eleanor, joka on ilmeisesti saanut hiukan voimiaan takaisin, yrittää taas kääntyä kohti taloa.

Karen ryhtyy päättäväisesti ja melkein puoliväkisin ohjaamaan häntä tielle.

– Harry, alahan sinäkin tulla, hän kehottaa kättään heiluttaen.

Ilmeisesti hänen äänestään huokuu jonkinlaista arvovaltaa. Tai ainakin härkämäinen mies näkyy tottelevaisesti tallustavan heidän perässään, kun hän vilkaisee olkansa yli.

– Niin no, emmehan me voi teitä pakottaa sairaalaan, sanoo ensihoitaja hetkeä myöhemmin irrottaessaan verenpainemittaria. – Teillä taisi molemmilla käydä aikamoinen tuuri, mutta tuossa iässä kannattaisi kyllä...

Ärtynyt tuhahdus kuulostaa Karenin korvissa yhtä aikaa tutulta ja lohdulliselta; tarvitaan näköjään enemmän kuin tulipalo, jotta Eleanor Eiken jaksaisi sietää turhanaikaista höpötystä.

– Meidän iässämmme ei ole mitään vikaa, hän näpättyä.
– Miksi me muka sairaalaan lähdetäisiin? Saataisiin sieltä vain se... maanvaiva.

”Se maanvaiva.”

Karen miettii, onko hän missään vaiheessa mahtanut kuulla äidin päästävän suustaan sanaa korona tai covid-19. Äiti ei liioin koskaan lausu ääneen jumalan eikä paholaisen nimeä – vaikkei ole erityisen uskonnollinen eikä taikauskoinenkaan – vaan haluaa ilmeisesti kaiken varmuuden varalta käyttää ilmaisia kuten ”yläkerran ukko” ja ”vihtahousu”.

Tai ”se maanvaiva”.

– Voimme olla tyttäreni luona, Eleanor lisää. – Hän asuu täällä samassa kylässä.

Kun sanat uppoavat Karenin tajuntaan, mieleen tungeksii monenlaisia ajatuksia. Väistämätön seuraus oli ollut hänen takaraivossaan jo siinä vaiheessa, kun hän tullessaan näki savupatsaan kohoavan aina vain korkeammalle. Hän oli tajunnut, että se olisi ainoa vaihtoehto, ainakin ensi alkuun, tai – kun hän näki katon romahtavan – todennäköisesti pidemmäksikin aikaa.

Mutta vasta nyt hän käsittää, mitä se käytännössä tarkoittaa.

Samassa huushollissa neljä aikuista, joista kaksi on reippaasti yli seitsemänkymmenen, ja kahdeksankuinen vauva. Ullakko tosin on nyt valmis joten tilaa on enemmän kuin koskaan, muttei se silti riitä turvavälien pitämiseen. Pikkutupa olisi saattanut olla hyvä vaihtoehto, ellei sieltä juuri olisi purettu sekä keittiötä että kylpyhuonetta tarkoituksena rakentaa uudet tilalle.

Ja työ on nyt viivästynyt ”sen maanvaivan” takia.

Karen ei tiedä mitä sanoa. Hän tietää vain sen, että nyt aamuneljältä hän ei voi muuta kuin pakata Eleanorin ja

Harryn vihreän Ford Rangerin takapenkille ja viedä heidät kotiin Langevikin kylän toiselle laidalle.

Ja toivoa parasta.

4

– Kotiin oltiin menossa, johan sanoin.

Eddvar Olsen näyttää ensimmäistä kertaa siltä että kär-sivällisyys alkaa loppua. Tummista silmäanalusista voi päätellä, että pojan olisi pitkän baari-illan päätteeksi jo pitänyt olla sängyssä, ei suinkaan poliisiaseman kuulusteluhooneessa.

Nyt hän levittää kätensä avuttomaan eleeseen.

– Ette kai te helvetti kuvittele, että me tehtiin se?

Karl Björken suoristaa selkänsä ja katsoo poikaa silmiään siristäen.

– Entä miksi te kuljitte puiston kautta? hän kysyy. – Jos kerran asutte Lemdalissa ja olitte tulossa Gropenista, niin puisto tuskin on suorin tie kotiin.

– Ulkona oli vielä lämmin, eikä meitä huvittanut mennä kotiin kun Gropen meni kiinni. Oli tarkoitus vähän poltella.

– Marisätkiäkö tarkoitat?

– En kommentoi.

– Anna olla, tuo toimii vain telkkarissa. Ihan sama mitä aioitte poltella. Mitä sitten tapahtui?

– No siis mentiin puistoon ja käytiin istumaan yhdelle niistä penkeistä siinä eteläisen sisäänkäynnin lähellä.

– Mitä kello siinä vaiheessa oli?

Olankohautus.

– No siis Gropen menee kiinni kahdelta, joten ehkä varttia yli.

– Entä kuinka kauan istuitte siinä penkillä polttelemassa...
tupakkaa?

Karl Björkenin kevyt sarkasmi ei saa aikaan minkäänlaista reaktiota. Vain väsyneeltä kuulostavan vastauksen.

– Helvetistäkö minä tiedän. Ehkä puoli tuntia, en katsonut kelloa.

– Entä sen jälkeen?

– No hupi oli loppu joten lähdettiin lampea kohti tarkoituksena oikaista Odinsgätle sitä kautta. Ja silloin me nähtiin se.

– Koskitteko te häneen?

– No ei helvetissä. Mentiin vain vähän lähemmäksi jotta nähtiin, mitä siellä oikein oli. Eikä ensin edes tajuttu, mutta sitten tietty nähtiin ja pysähdyttiin siihen vähän kauemmaksi.

– Minkä verran kauemmaksi?

Taas olankohautus.

– Helvetistäkö minä tiedän. Ehkä kymmenen metrin päähän. Siis kun näkihän siitä heti että se oli kuollut. Seistiin siinä ja Jon soitti hätänumeroon ja... no kytäthän tuli sitten aika nopeasti.

Hätänumeroon oli soitettu seitsemäntoista yli kolme. Eli poikien on täytynt istua penkillä pitempään kuin puoli tuntia, Karl miettii. Heidän on täytynt olla puistossa lähemmäs tunti ennen kuin lähtivät lammelle päin.

Hän päättää toistaiseksi olla kysymättä asiasta.

– Näkyikö puistossa ketään muita? kysyy hän sen sijaan.

– Ei. Ei ketään.

– Kuulostat aika varmalta...

– No siis olihan se ihan helvetin epämiellyttävää. Tai siis ei mua sinänsä pelottanut, mutta joku oli selvästi tappanut sen tytön... Joten katsoin aika tarkkaan ympärille siltä varalta että se hyypiö olisi vielä lähettyvillä, mutta ketään ei näkynyt.

– ”Hyypiö”?

– No mikäs muu muka? Näkihän sen mitä siellä oli tapahtunut, kun tyttö makasi puolialastomana helmat vyötäröllä. Siinähan oli näytillä koko helvetin...

Eddvar Olsen vaikenee.

– Entäs aikaisemmin, silloin kun vielä istuitte penkillä polttelemassa. Näittekö silloin ketään?

Eddvar Olsen pudistaa hitaasti päätään.

– No ei ainakaan lähettyvillä. Mutta jonkun matkan päässä kulki joku vanha ukko koiran kanssa. Joo, musta tuntuu että me puhuttiinkin jotakin että se ukko näytti siltä että saattaisi tulla narisemaan kun me istuttiin siinä. Tiedät tyypin.

– Kuvaile silti.

– Siis vanha, jotain kuus- tai seitsemänkymmentä, lippalaki ja semmoinen pitkulainen sillä oli.

– Kävelykeppikö?

– Ei kun mikäs helvetti se on? Mäyräkoira.

Puistosta tuskin löytyy mitään muuta juuri nyt, ajattelee Karl Björken vilkaisten kelloa. Varttia yli kuusi.

Pojilta otettiin dna-näytteet, ja heidät lähetettiin kotiin nukkumaan tiukkana ohjeena pysytellä maakunnan rajojen sisäpuolella siltä varalta, että poliisi haluaa vielä puhuttaa heitä.

Eddvar Olsen oli vastaillut samalla tavalla kuin kaverinsa Jon Grape toisessa kuulusteluhuoneessa. Ei liian samalla tavalla, mistä olisi saanut sen huolestuttavan vaikutelman, että he olisivat harjoitelleet vastauksensa, mutta riittävän samalla, jotta tapahtumista välittyi jokseenkin samanlainen kuva.

Silti jokin mätti.

Ehkä oli vain huonoa tuuria, että pojat sattuiivat löytämään kuolleen tytön Holländarparkenin tekolammesta. Ehkä ei.

Työpäivästä tulisi joka tapauksessa pitkä.

– Hankalaahan tämä olisi vaikka kävisin töissä, mutta nyt kun olen kotona Selman kanssa... Miten ihmeessä me muka pystymme säilyttämään turvavälit tässä talossa? Eihän heitä voi makuuhuoneeseenkaan lukita.

Leo pudistaa apeana päätään sanomatta mitään.

Mahdottomasta tilanteesta on nyt keskusteltu jo pari tuntia. Siitä lähtien, kun Eleanor ja Harry tulivat sisään aamutakeissaan ja tohveleissaan, väsyneinä, hämmentyneinä ja savulta haisten.

Karen oli pedannut heille sängyn vanhaan makuuhuoneeseen, ja Leo oli haalinut heille päälle pantavaa ja keittänyt teetä. Kun Eleanor sitten oli sonnustautunut Karenin verkkareihin, joiden lahkeet oli pitänyt kääriä kahteen kertaan, ja Harry Leon t-paitaan, jonka rinnassa luki *Jazz is not dead, it just smells funny*, tilanteen järjettömyys ja vanhuuden haavoittuvuus olivat saaneet Karenin puhkeamaan itkunsekaiseen nauruun.

– Älähän nyt, oli Leo sanonut. – Harry nimittäin väittää nähneensä Zappan vuonna kuusikymmentäyhdeksän Birminghamissa.

Teen, voileipien ja reilun viskipaukun jälkeen vanhukset olivat menneet maate, ja nyt Harryn kuorsaus kuuluu keittiöön, missä Karen ja Leo katsovat avuttomina toisinaan.

Pelkkä ajatus siitä, mitä tapahtuisi jos Eleanor tai Harry saisi koronatartunnan, on kestämätön. Seitsemänkymmentä täyttäneidenhän pitäisi välttää kaikenlaista fyysistä kontaktia muihin ihmisiin. Tai niin terveystoimittajat ainakin ovat jatkuvasti toittaneet. Ja molemmat ovat täyttäneet seitsemänkymmentä jo monta vuotta sitten.

Karen tosin epäilee sairastaneensa koronan lievänä jo pääsiäisenä. Pientä lämpöä ja kurkkukipua ja väsymystä, joka sai kätet ja jalat tuntumaan painavilta kuin tukit ja jota jatkui

monta viikkoa, mutta varma hän ei voi olla. Maku- ja haju- ja myöskin katosivat päivässä, mikä antaa toivoa että vastaanotettiin olisi positiivinen.

Hän ei ole kuitenkaan saanut vielä aikaiseksi hakeutua testiin.

– Kannattaa varmaan mennä heti huomenna, Leo sanoo.

– Okei, mutta mitä hyötyä siitäkään on? Eihän kukaan tiedä miten pitkään immunitetti kestää. Etkä sinä sitä paitsi ole vielä sairastanut sitä, eikä liioin Selma. Tämä ei yksinkertaisesti toimi. Jos äiti tai Harry saa meiltä tartunnan...

Epätoivo saa äänen kimakaksi, minkä hän kuulee itsekin ja vaikenee.

Kaikki vaihtoehdot on käyty läpi ja hylätty. Tyhjiä taloja tai asuntoja ei ole tarjolla, ainakaan lähistöllä. Pikkutupaa ei voi käyttää ilman vettä ja vessaa, joten he joutuisivat joka tapauksessa käyttämään samaa keittiötä ja kylpyhuonetta.

Vanhainkotiin ei tule kysymykseen, sillä tartuntariski on niissä vielä korkeampi. Molemmat ovat lisäksi aivan liian elinvoimaisia jotta heitä edes huolittaisiin vanhainkotiin.

Huomattavasti elinvoimaisempia kuin millaiseksi Karen juuri nyt olonsa tuntee.

– Miksi hemmetissä myin äidin asunnon niin hätäisesti? huokailee Leo jo kolmatta kertaa. – Ajattele jos meillä olisi vielä se.

– Mutta sitä ei nyt ole, toteaa Karen väsyneesti. – Koska sinun piti saada rahaa veneen ostamiseen, hän lisää.

– Olihan se sinustakin hyvä idea... Ainakin sitten lopulta.

– Joo, joo. Mutta loput perintörahoistasi ovatkin sitten kiinni siinä hemmetin projektissa, ja minun vähillä säästöilläni meillä ei olisi varaa hotelliin kuin ehkä viikoksi...

Karen vaikenee äkisti samalla hetkellä kun Leo avaa suunsa ja sulkee sen sitten taas. He katsovat toisiaan ääneti ja tajuavat ajattelevansa samaa asiaa.

Karen nousee, menee tiskipöydän ääreen, laskee lasiin vettä ja juo sen seisaallaan, otsa kurtussa.

Voisiko se olla ratkaisu...? Ei...

Vai voisiko sittenkin? Kenties.

Hiljaisuuden vallitessa kumpikin pohtii ideaa eri kanteilta.

Sitten Karen laskee lasin tiskipöydälle ja he katsovat taas toisiaan.

– Soitan Sigridille ja Kerisille saman tien, sanoo Leo ja nousee.

– Älä nyt näin aikaisin sunnuntaiaamuna, Karen toputtelee. – Odotetaan edes pari tuntia... Ei hemmetti, hän lisää kun yläkerrasta kantautuu taas äänestä kuorsausta.

– Soita niille nyt saman tien.

6

Sisimmässäni tiesin toki koko ajan, että se oli ihan turhaa.

En pannut vastaan kun tempauduin mukaan, antauduin hanakasti kuvitelmalle, astuin kuplaan vapaaehtoisesti. Kuten ihminen uppoutuu elokuvaan tai kirjaan tai vain lähtee pois.

Niin minä varmasti ajattelin, kuvittelin että pystyisin lähemmään pois itsestäni. Jossain vaiheessa jopa uskoin, että voisin olla joku toinen. Ajattelin, että ehkä kaikki saavat elämässään edes yhden mahdollisuuden, ja nyt oli minun vuoroni.

Joten tartuin siihen kaksin käsin.

”Lukupään olet perinyt isältäsi”, oli äidillä tapana sanoa. ”Muusta en tiedä mistä se on peräisin, mutta numerot ainakin sait häneltä.”

Ehkä äiti oli oikeassa. Isän ulkonäöstä minulla ei ole aavistustakaan, mutta ilmeisesti en ole hänen näköisensä. Ei niin että sillä olisi mitään väliä.

Suolaisenmakeaa murhaviihdettä tarjoilevan Doggerland-sarjan viidennessä osassa suosikkikomisario on rituaalimurhaajan jäljillä.

Komisario Karen Eiken Hornby joutuu palaamaan töihin kesken hoitovapaan, kun puiston suihkulähteestä löytyy merkilliseen asentoon jätetty teinitytön ruumis. Vastentahtoisen Karenin mielialaa ei varsinaisesti paranna se, että hänen työparikseen määrätään oudosti käyttäytyvä Astrid Nielsen. Kun toisenkin nuoren ruumis sitten löytyy, alkavat hälytyskellot soida. Ehtiikö murhaaja iskeä uudestaan – ja onko kyseessä sama henkilö, joka on ryhtynyt salakuvaamaan Karenin perhettä?

”Brittiläisen dekkariperinteen ja nordic noirin täydellinen yhdistelmä!” KIRJAILIJA CAMILLA GREBE

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-4329-0